

Но единъ день дяволътъ излъгалъ момъка, та се вмъкналъ въ кжщата на единъ богаташъ и открадналъ пари. Никой го не видѣлъ. Той занесълъ паритѣ у дома си и като потривалъ радостно ржце, започналъ да си мисли:

— Ще си купя хубава кжща, хубави дрехи, ще се ожения и ще заживѣя щастливо!

Въ сжщото време бръкналъ въ джеба си и ржката му напипала огледалцето. Той го извадилъ да се огледа и се отдръпналъ уплашенъ. Отъ огледалото, вмѣсто красивъ момъкъ, гледало страшно и грозно чудовище!

Момъкътъ втренилъ още единъ пжтъ погледъ въ огледалото и не можалъ да повѣрва очитѣ си. Отъ огледалото го гледало пакъ грозно чудовище.

— Та това съмъ самиятъ азъ! — извикалъ отчаяно момъкътъ и се разплакалъ отъ мъка. — Колко много съмъ погрознѣлъ! Какъвъ бѣхъ вчера, а какъвъ съмъ днесъ!... О, ако можехъ да стана пакъ такъвъ, какъвто бѣхъ, бихъ билъ хиляди пжти по-щастливъ, макаръ и сиромасъ!..

Тогава той си спомнилъ думитѣ на стареца и се замислилъ...

Дълго време мислилъ нещастниятъ момъкъ. Презъ нощта, когато всички спѣли, той се вмъкналъ пакъ въ кжщата на богатия и оставилъ паритѣ тамъ отъ кждето ги билъ взелъ. После се върналъ въ кжщи, погледналъ се въ огледалцето и подскочилъ отъ радостъ. Въ огледалото се явилъ пакъ предишниятъ му образъ — красивиятъ и засмѣнъ момъкъ...

Сега чакъ той отгатналъ тайната на малкото и чудно огледало. То станало за него по-сжпо отъ всичко на земята...

Спасъ Пжтниковъ